

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. május 12.
(csütörtök)

Földvári Tibor

ÉS LÁTJÁK AZ Ő ORCÁJÁT

Énekek: 266, 275

Lekció: Jelenések 22,1-4

Alapige: Jelenések 22,1-4

És megmutatá nékem az élet vizének tiszta folyóját, amely ragyogó vala, mint a kristály, az Istennek és a Báránynak királyiszekéből jövén ki Az ő utcájának közepén. És a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a pogányok gyógyítására valók. És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és ő szolgálai szolgálnak néki; és látják az ő orcáját; és az ő neve homlokukon lesz.

Imádkozzunk!

Imádunk és magasztalunk téged, mennyei Édesatyánk, mert ahogy a hét első napján is az örök üdvösségre mutattál számunkra, most az ének sorain keresztül is arra a boldogságra mutattál, ami ránk is vár, amikor eljön az Úr Jézus, és kiteljesedik mindaz, amit ígértél a Szentíráson keresztül is, és olyan nagy ajándék, hogy az üdvösség már elkezdődött számunkra. Köszönjük, Urunk, hogy éppen ebben a földi világban is meg akarod mutatni, milyen az örök élet ajándéka, hogyan hívogatsz rajtunk keresztül is másokat, hogyan gyarapítod a te népedet számban és hitben.

És köszönjük, Urunk, hogy most az esővel a földjeinket is meg akarod ajándékozni, hogy legyen termés. Halljuk a hírekből, hogy vannak, akik nem örülnek az esőnek, mások boldogok miatta. Látod, Urunk, hogy a bűneset után bűnös emberekként annyira nem tudunk igazán hálát adni, csak akkor, hogyha a te kegyelmed bennünket is megragad. És azt énekeltük, Urunk, hogy a te nagy kegyelmességed gondot visel rólunk – segíts, kérünk, hogy e földi életünket valóban úgy éljük, hogy tudjuk, mi vár ránk, és azt is tudjuk, hogy te velünk vagy itt is. Hadd lehessen az életünk Jézusra mutató.

És kérünk, hogy ma is a hirdetett Igén keresztül meg a keresztség sákramentumában is láthassuk meg kegyelmed nagyságát, az Úr Jézus személyének a nagyságát, hatalmát, láthassunk téged Szentháromság Istenként.

Ámen.

Igehirdetés

Keresztyén civilszervezeteknek is rendszeresen szerveznek a parlamentben konferenciát, ahol én is többször részt vehettem már. Ilyenkor mindig meg szoktam nézni a koronaékszereket, ami nagyon megható. Úgy ott maga a Parlament épülete is gyönyörű szép belülről, de az a terem, ahol látjuk a koronaékszereket, eszünkbe juttatja, eszembe juttatja nekem is a népünk múltját, jelenét, jövőjét is. Mindig arra is gondolok, hogy ennél már csak az lenne jobb, hogy ha esetleg nem csak a koronaékszert láthatnánk, hanem ha abban a korban élnénk, amikor voltak királyaink, akikre büszkék vagyunk, és látnánk a király fején és a kezében ezeket az ékköveket, nagyon értékes dolgokat.

Azok a kifejezések, amiket itt a Jelenések könyvében Isten leíratott Lelke által Jánossal, szintén olyan szöveggörnyezetben található, ahol hallottuk, hogy királyi trónterem, ott van a király, és valakik – és ez a különösen fontos és bátorító – látják az arcát. Emlékszünk, a perzsa királynak a pálcáját ki kellett nyújtania még a feleségére is, Eszterre, amikor ő hívás nélkül megjelent a trónteremben, mert azért nem akárki lehetett az ókorban a király jelenlétében. Az nagy kiváltság volt, ha valaki állandóan ott lehetett a közelében. S ez valóban érdekes az Eszter könyvében, hogy még a feleség sem lehetett akkor úgy olyan viszonyban vele.

A Jelenések könyve utolsó két részében bemutatja az örök üdvösség szépségét különböző képekkel. Itt ezt a titkot akarja kifejteni, hogy milyen öröm lehet az üdvözülteknek, az Úr népének, akik már az örök dicsőségben lehetnek vele Jézus eljövetele után, amikor ez az igazság vonatkozik rájuk, hogy „látják az ő orcáját”, látják a király arcát. Kit is látnak akkor az övéi – ezt vizsgáljuk először a szöveggörnyezet fényében –; mit is jelent az arcát, orcáját látni; és hogy ez mire, milyen módon bátorítja az Úr népét, az Úr mindenkori népét, így bennünket is, mint reménység. Ne felejtsük el, hogy az 1. századi hívó testvéreink életében abban az időben, amikor a könyv íratott, üldözés volt. Ha ők a földi királyra, császárra gondoltak, akkor éppen szenvedés jutott ki nekik, de ők is láthatták a szenvedések, nehézségek, bajok között is azt a reménységet, ami ebben a kifejezésben megfogalmazódik.

Kit is látnak tehát az övéi? Az egész leírás alapján, mondjuk ki, valóban a királyt. De itt önmagában érdekes, hogy egy trón van, viszont két személyt említ: Istennek és a Báránynak királyi széke, ahonnan a folyóvíz is kifolyik. Benne van tehát mindenképpen az Atya és a Fiú személye, és az egész két részből kitűnik a Lélek, a Szentlélek személye is. A Szentháromság Isten személye ragyog fel az utolsó részben. Az az időszak, amit a Korinthusi 1. levél 15. részében így fogalmaz meg az apostol, hogy eljön a vég, az az idő Jézus eljövetelekor, amikor majd Isten lesz minden mindenekben. Ott így van megfogalmazva, hogy „Isten legyen minden mindenekben”.

Az előző képek, a 4. verset megelőző képek odavisznek bennünket a teremtéstörténethez, a Biblia első két részéhez, az édeni állapotokhoz, de az is érződik, hogy itt minősítetten magasztosabban látszódnak mindezek, nem is az Éden csupán, hanem annál is jobb. De ezek az édeni állapotok, ami a teremtéstörténetnél egy kert volt, kiderül, hogy itt az egész új ég és az új föld állapota. És azon túl, hogy édeni állapotok az új égen és az új földön, kiderül, hogy olyan, mintha ez az egész új ég és új föld egyfajta királyi trónterem lenne. Nem távol vagyunk a királytól, hanem ott vagyunk a királyi szék közelében.

Ez a királyi trónterem ugyanakkor istentiszteleti helyiség is. Az ő szolgálai szolgálnak neki – ez az istentiszteleti szolgálat szavával az ősi nyelven kifejezve. Ami tehát a szent sátor, illetve a templom volt az ószövetségi időben, vagy ami az újszövetségi

ségi nép számára Jézus teste temploma, vagy a hívő ember teste, illetve a hívő nép közössége mint a Szentlélek temploma, istentiszteleti hely ilyen értelemben, mind ez az örök üdvösségben ezt a titkot kifejezve. Az egész új ég és az új föld dicsősége, nagysága, hogy ennyire közel az Istenhez, a Szentháromság Istenhez, aki uralkodik. Az az időszak, amikor már nincsen átkozott, semmi elátkozott nincsen. Ha folytattam volna, láttuk volna, hogy mi minden nincsen még az örök üdvösségben.

Az övéi is, a szolgálói – lehetne mondani az ősi nyelv miatt: rabszolgái –, akik szolgálnak neki, de még ők is azt jelzik, hogy itt az uralkodó, az isteni uralkodó tróntermében vagy az istentiszteleti helyiségében szolgáló szolgálói. Az üzenetben nem is az ő munkájukon van a hangsúly, hogy szolgálnak – emlékszünk, ez is nagy kiváltság –, hanem az uralkodóval való közösségük a döntő. Ezt fejezi ki ez a 4. vers első kifejezése: „és látják az ő orcáját”. Nem is, amit csinálnak, hanem amilyen kapcsolatban lehetnek, közösségben lehetnek az örök üdvösségben az övéi az Úrral. Ez, ami nagyon nagy kiváltság és hatalmas titok. Az üzenetben is feltétlenül erre kell a hangsúlyt tenni: Istennel közösségben az üdvözült sereg.

Gondoljunk arra, hogy Mózes milyen szoros kapcsolatban volt az Úrral. Ott volt vele a hegyen, még azt is olvashatjuk a 2Mózes 24. részében, hogy Mózes is, Áron is valamint Józsué és azok a 70 vén, akik fölmehtek az Úrral és ott szövetségi vacsorán vettek részt, átélhették, ez van ott kijelentve felőlük, hogy „és látták az Istent”, mert az Istennel való közösség szorosságát akarta kifejezni az Úr igéje, de az Isten orcáját nem láthatták ők sem. Mózes tehát, aki szemtől szemben beszélhetett Istennel – és ezt Isten maga mondta, ilyen szoros közösségben volt vele –, amikor az aranyborjú bálványimádása története leírása után ott a 33. részben Mózes 2. könyvében olvassuk, ő ki is mondja, hogy: – Uram, hadd lássam meg a dicsőségedet! És Isten azt válaszolta, hogy nem láthatja meg igazából az ő dicsőségét, úgy, ahogy szeretné. Láthatod a dicsőségemet, de csak hátulról. Arcomat nem láthatod, mert nem láthat engem ember élvén – mondja az Úr. Még Mózes se láthatta az Isten arcát. Pedig nagyon vágyott rá.

A Zsoltárok könyvében is több helyen is olvasunk erről, hogy mennyire vágyódik a zsoltáros maga meg az Isten népe az Úr közelségére, ezért is mentek a sátorba meg a templomba, de nem láthatták ők sem a maga teljességében az Úr jelenlétét. Vagy gondoljuk Fülöpre, mikor a János evangéliuma búcsúbeszédei kijelentése szerint kimondja Jézusnak, hogy: – Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ez elég nekünk! – ő is vágyott arra, hogy valamit meglásson az Isten titkából. – Mutasd meg az Atyát, Uram! Jézusból is érzett valami titokzatosat, de az igazán nagy dolog az, ha az Atyát láthatom.

Benne van tehát a hívő nép tagjai és közössége életében ez a vágy arra, hogy látni az Isten dicsőségét, látni az ő arcát, de azért nem adatott meg ilyen értelemben. Itt viszont igen. Látják azt az övéi, az ő szolgálói, amire az egész Szentírás bibliai történeteiben, az egész üdvtörténet során olvasunk, hogy vágyódott Isten mindenkori népe, itt viszont már meg is adatott.

Itt kell továbblépnünk, hogy akkor mit is jelent ez, hogy látják az arcát az Istennek, a Szentháromság Isten arcát. Mit jelentett ez az 1. század hívőinek és nekünk is, meg milyen reménységet mutat ez? A kiteljesedett üdvösségben tehát a nagy reménység, ez a drága jövő, hogy ilyen szoros közösségben lehet a bűnös ember az Istennel, aki uralkodik az övéiért mindenképp fölötte – ezt a Jelenések könyve kimondja, bemutatja –, most is uralkodik, az 1. század hívői is láthatták, tapasztalhatták minden nehézség és baj ellenére, de amikor eljön az az állapot, az az időszak, akkor minősítetten más lesz.

ÉS LÁTJÁK AZ Ő ORCÁJÁT

Milyen is lesz? És itt megint kapcsolódjunk ehhez, amire már utalni akartam az előbbi mondatokkal: valami olyasmi lesz, ami nem lehetett a bűneset óta az Úrhoz legközelebb levő hithősök számára se valóság. A bűneset utáni ember, a bűnös ember számára megszakadt az Úrral való eme nagyon szoros szövetségi szeretetkapcsolatnak a lehetősége. „Nem láthat engem ember élvén.” Ha Isten megmutatta volna Mózesnek magát ott a hegyen, nem takarta volna el Isten maga Mózeset önmagától, Mózes elpusztult volna, mert az Isten arcának a látványa olyan dicsőséges, hogy azt a bűnös ember nem hordozhatja el. Amikor valaki látja Isten arcát, és gondoljunk arra, hogy Ádám és Éva az Úrral való közösségben a teremtéskor még nagyon szoros kapcsolatban lehetett, de számukra is megszakadt valami, amikor bekövetkezett a bűneset szörnyűsége. Csak hátulról láthatta Mózes is. Az Úr arcát nem.

Bűneset utáni ember az Isten dicsőségének a nagyságát, mélységét láthatta abban is, amikor elkészült a szent sátor és a templom. Tudták, hogy ott van az Úr jelenléte, és ők ezért vágyakoztak az Úr közelségére. Ha a 42. Zsoltár akár énekére is gondolunk – mint a szarvas, úgy szomjazik az én lelkem az Úr után, vágyódom –, vagy a 17. Zsoltárból is felolvasok ott a végéről, a 15. versből egy ilyen érzést, ilyen vágyat: „Én igazságban nézem a te orcádat, megelégszem a te ábrázatoddal, midőn felszerkenek.” De ez egy költői kép, költői kifejezés, zsoltárkifejezés arra, hogy fölébred a zsoltáros, fölébred a hívó ember, a mindenkori Isten népe tagja, és akkor átélhet valamit abból, hogy a te orcádat, a te ábrázatodat nézem. De ez nem az, amiről szó van itt a 22. részben, hiszen ha az lenne, akkor ő is elpusztulna. Ő az Isten közelségét ószövetségi hívőként is átérezheti, mert van szent sátor, van templom. És ne felejtsük el, hogy a Jelenések könyve végén, a 21. részben olvastuk, hogy nem is kell templom ott a szent városra, az aranyvárosra – ami egyébként Isten népét jelképezi ott a képpel –, mert maga az Isten a temploma és a Bárány.

Az ószövetségi időben láthattak valamit Isten dicsőségéből, de az nem az volt, ami itt az örök üdvösség öröme. Emlékszünk, hogy a főpap is egy évben egyszer mehetett csak be a legbelső terembe, a szentek szentjébe, de akkor is vinni kellett magával a füstölőszert, mert ott füst volt közben. Amikor pedig az Úr dicsősége leszállt a szent sátorra vagy a templomra, emlékszünk, hogy akkor be se tudtak menni, a papok se, nem csak a szentek szentjébe, hanem még a szentélybe sem, mert annyira áthatotta a helyet az isteni jelenlét szentsége. Ezeket a példákat tehát azért hozom ide, hogy érezzük, érezzem, hogy az, hogy látni az ő orcáját az örök üdvösségben, ez valami sokkal több annál, mint amit Isten adott önmagából a vele való közösségben a bűnös, de már kegyelmet nyert bűnös embernek, az ő népének a földi életük során.

És még egy gondolat. Hogy még a mennyei valóságot is voltak olyan hívők – általában szentírók –, akik láthatták, beleláthattak, látták az Isten valóságát a mennyben. János is a Jelenések könyvében ír ilyen igazságokról, vagy gondoljunk Ezékielre. Isten a mennyben. Pál apostol is ír erről, hogy ő is elragadtatott testben vagy test nélkül, nem is tudja, de olyan kijelentéseket hallott, amit nem is lehet igazán leírni. Azután jött a tövis számára, hogy el nem bizakodjon. Valamit láthatott a mennyei dicsőségből és az ottani állapotokból, de még ez sem lehetett az a hatalmas ajándék, ami itt az utolsó részben van a Jelenések könyvében. Csak az lehetett, ami a mennyben levő Úr látása a kijelentés adásakor.

A bűnös ember nem láthatja az Istent. Akkor hogy lehet az, hogy az örök üdvösségben mégis láthatja? És nem csak hogy nem hal meg, hanem örökké élhet vele. Ez hogy lehet? Mi változott? A bűnös ember változott? Vagy az Isten változott? Persze mi ismerjük a Jelenések könyvéből is meg az egész Bibliából, hogy igen, valami nagy

változás azért történt. Nekem ezért olyan bátorító a János evangéliuma 1. részének a 18. verse. A 14.-et lehet, hogy jobban ismerjük: „És az Íge testté lett és lakozott közöttünk [sátorozott közöttünk] (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), telve kegyelemmel és igazsággal.” Majd a 18. vers: „Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.” Nem lehetett látni soha senkinek az Istent, és egyszer csak mégis lehet látni, mert az egyszülött Isten, az Úr Jézus eljött és ugye ő mondta Filepnek aztán a válaszában: – Filep, aki engem látott, látta az Atyát – és Filep látta az Úr Jézus arcát is.

Ez egy óriási ellentmondás! Ha Jézus Isten, akkor hogy lehet látni az arcát? Azért, amiről a János evangéliuma 1. rész 18. verse beszél, hogy az egyszülött Isten akarta megmutatni milyen az Isten arca. Jézus arcát láthatták és nem pusztultak el. És ne felejtsük el, hogy még a megdicsőült Jézus-arcát is láthatták ott a megdicsőülés hegyén a tanítványok. Látták az Úr Jézust, ahogy elváltozott. És emlékszünk, hogy akkor ijedtek meg nagyon és akkor kezdtek félni rettenetesen, mikor meghallották az Atya hangját: „Ez az én szerelmes Fiam, őt hallgassátok!” – azt nem bírták elhordozni. Ezért nagyon fontos, hogy még a megdicsőült vagy a feltámadott Jézus Krisztus arcát is lehetett látni.

Látni az Isten dicsőségét Jézus arcán. Mert ez az Isten, az isteni Fiú, az egyszülött Isten, ő ment a keresztre – ezért lett testté az Ige. Vállalta az átkot – semmi elátkozott nem lesz többé az örökkévalóságban. Igen, mert Jézus elhordozta az átkot helyettünk és érettünk. És ezért jött úgy le a földre, hogy ne pusztítson az ő arca látványa. Pontosan az ellenkezője: megmentsen, szabadítson. És az ő szolgálói, az övéi Jézuson keresztül és Jézusért láthatják az örök üdvösségben ezt a kiteljesedett állapotban megvalósuló hatalmas közösséget az Úrral.

Megismerni Istent és átélni a vele való közösséget egyre mélyebben. Aki látja a király arcát, az ott van a közelében, az ismeri a király mozdulatait, a király szemének a mozdulatait is, az egyre jobban megismeri a királyt, és a vele való közösségben ő is változik. Mindörökre egyre jobban megismerni a Szentháromság Istent, és a vele való örök közösségben micsoda változások – most pozitíve –, hiszen ez örök üdvösség már, minden nélkül, ami a bűneset utáni állapotokban rettenetes és átkozott.

Jézusra visszagondolva még ez is fontos, hogy az ószövetségi hívők is, és mi is Jézus Krisztus halála, feltámadása, mennybemenetele, a Szentlélek kitöltése után élve, de várva Jézus eljövetelét, tapasztalhatjuk az isteni személy dicsőségének a látását, de oly módon, amit Jézus Tamásnak mondott: – Tamás, boldogok, aki nem látnak és hisznek. Te láttál engem, Tamás, hittél. De Tamás, azok a boldogok, akik nem látnak és hisznek, mert ez az üdvtörténeti időszak van. A hit látása. Ez látás, de nem az a látás, ami itt a 22. részben is szerepel. Tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre – mondja a Korinthusi 1. levél 13. része. De van egy másik nagyon fontos kijelentés a Korinthusi 2. levél 3. rész 17. verse, amikor így beszél az apostol: „Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.”

Nagyon drága kijelentések ezek. Az üzenet miatt csak így egyszerűen hadd magyarázzam, nem belemenne a mélységébe ennek a kijelentésnek: hogy látjuk az Urat, az ő dicsőségét? Az ő Lelke által. A Szentlélek és az ige, hit által. Mi az Úrral hogy vagyunk közösségben? A ti testetek, a ti közösségetek a Szentlélek temploma. Hit által boldogok, akik nem látnak és hisznek, de mivel hisznek, látnak a hit látásával, mert itt a Szentlélek, itt az Írás, az Ige, magyarul is, magyar nyelven is, és közösségben

ÉS LÁTJÁK AZ Ő ORCÁJÁT

vagyunk az Úrral, a királlyal. A Jelenések könyve is azért lett leírva, hogy megvalósuljon ez a titok. Isten Lelke és a Jelenések könyvében is kijelentett kijelentése, igéje által az 1. század hívői is tapasztaltak valamit, átélhettek valamit az Úrral való személyes szeretetkapcsolatból.

Mivel pedig a Jelenések könyve utolsó két részében nem csak a királyról beszél, hanem a szolgálóról is, az övéiről, emlékszünk, hogy az övéit van, amikor nem szolgálóként jellemzi, hanem menyasszonyként. A várost is, mikor bemutatja, az tulajdonképpen a Bárány felesége. A mostani látás, a hit általi látás időszaka, amikor a menyasszony várja a vőlegényét. Az az időszak pedig, amiről a Jelenések 22,4 beszél: eljött a vőlegény, érkezett a menyegző napja, és a menyegző napja és az után lévő állapot a menyasszony számára. Korábban is ismeri a menyasszony a vőlegényét, nagyon mélyen, hiszen szerelmes, szereti, de az igazán mély kapcsolat, a közösség és az ismeret lehetősége, az a házasságban jön el – bibliai képpel élve.

Hogyan bátorítja akkor az Úr népét ez a lehetőség? Itt még csupán reménység számunkra is. Lehet, hogy vitték valamelyik családfőt éppen az oroszánok elé, mert vállalta a hitét, a család meg otthon sírt, a gyülekezet imádkozott, de tudták, hogy ki fogják végezni, mert mártíromságot fog szenvedni az Úrért és készült meghalni. Ilyen nehéz körülmények között hallották ezeket a kijelentéseket. A reménység. Micsoda reménység lehetett a mártíromságot szenvedő hívő testvéreinknek az 1. században! Nekünk nem kell mártíromságot szenvedni mostanában – vannak, akiknek igen –, de milyen reménység fogalmazódik meg? Mert szeretném aláhúzni: nem is csupán a meghalás utáni állapot ez már, hanem az örök üdvösség kiteljesedett formája.

Itt két jellemzőről beszélve, az egyik: az ő szolgálói szolgálják őt, hogyan erősíti ez a látják az ő arcát kifejezést, illetve hogy az ő neve homlokukon lesz. Mit mond el az Úrral való kapcsolatáról? Hogyan bátorít? Látják őt, az ő arcát, ott vannak a közelében, pontosan ezért nekik megadatik, hogy szolgáljanak neki ott a közvetlen közelében. Nem távol vannak, ahol nem látják az uralkodót, hanem ahol ők is látják az uralkodót, az uralkodó is őket. Ilyen szoros közelségben, de közben szolgálni, istentiszteleti szolgálattal szolgálni az Urat. Nem erről kell most beszélni, mert az a kérdés, hogy nekünk hogyan bátorítás, de szeretném megjegyezni, hogy nem lesz unalmas az örökkévalóság, mint némelyek gondolják, hiszen sok mindent ott lehet majd tenni is. Az egyik ez: istentiszteleti szolgálattal szolgálni.

A kifejezés hordozza ezt, hogy imádni az Istent és munkálkodni érte, miatta, vele. Ez a munkálkodás pedig azért nagyon izgalmas kifejezés az ősi nyelven, mert ezt a szót használja az írás az Ószövetség görög fordításánál azokon a helyeken, ahol meg olyan munkát akar leírni, amire Ádám és Éva édenkerti munkálkodásában is használ az ősi nyelv – műveld és őrizd. Ott a kertet művelték és őrizték. Művelték: dolgoztak, munkálkodtak, szolgáltak. Ez most nekem azért fontos, hogy nem csak a szent sátor és a templomi istentiszteleti szolgálat szava, hanem a hétköznapi, Isten ószövetségi népe hétköznapi életében is a szolgálat és a munka szava lehetett.

Számunkra, újszövetségi hívő nép számára ez egyértelműen arra mutat, hogy az élet istentisztelete. Az ószövetségi hívőnek menni kellett a templomba meg a szent sátorba az Úr közelébe és ott istentiszteleti szolgálat és imádat. Újszövetségi hívő népnek magaszosabb, hiszen bárhol, ahol vagyunk, bármit csinálunk, szolgálat az Úrnak. Isten tisztelet – a király uralmát valósítom meg, valósítjuk meg egyénként és közösségként e bűneset utáni világban. A reménység az, hogy lesz olyan is, amikor már nem bűneset utáni világ, hanem új ég, új föld, de az a reménység a mostani időszaknak is meghatározója lehet.

Az élet istentiszteletére bátorít, a szent és tiszta életre. Hallottuk ott a Korinthusi 2. levélből a 3. rész végéről, hogy „elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől” – azért, mert szemlélünk valamit az Úrral való kapcsolat során és elváltozunk. A hívő ember a bűneset után élve is változik. Nem negatív! Az az elváltozás azt jelenti, hogy formálja az Úr a vele való közösségben az életünket. János 1. levele 3. részében a 2. versben mondja: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá. [...] És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.”

Látom, hogy szolgálni az Urat az örök dicsőségben szentül és tisztán, közben itt a földi életben is már ugyanezt a szentséget, tisztaságot. A földi életben még van mitől tisztulni. Ami nem az élet istentisztelete az életünkben, amit nem tudunk az Úrnak végezni, mert nem akarunk, mert vétkezünk, mert elbukunk, de olyan szép, hogy a reménység is arra vezet bennünket: – Uram, tisztíts meg, újíts meg! Hallottuk a köszöntés igéjéből: „Boldogok, akiknek a szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják.” A tiszta szív pedig miért tiszta? Ahogy Dávid mondja a zsoltárban: tiszta szívet teremts bennem és az erős lelket újítsd meg bennem – akik élünk az Úr kegyelméből. Itt az örök üdvösségben már nincs bűn, nincs kárhozat, nincs átok, itt minden tökéletes. De ez a reménység bátorít, hogy a most még tökéletlen világban életünkkel mégis szentül az Úrnak.

Itt jön a második kép: neve homlokukon lesz. Jelenések könyvében már többször hallottuk ezt, hogy a név a homlokokon, az Isten neve, a Bárány neve, a szent város neve – ez mindenképpen jelzi, a név a homlokokon gondolat, hogy kihez tartozik a hívő ember és a közösség, kié, milyen státusza van, mi mindent végezhet és benne van a védelem is. Az Úr neve a homlokukon jelzi: az enyéme az én védelmem alatt vannak. De itt a Jelenések könyve mostani igéjében mindenképpen a szövegkörnyezet miatt is mondjuk ki: neve homlokukon – azaz megvalósul az, ami már a szent sátor építésekor valóság volt a főpapi ruha egyik részeként –, a főpapi ruha homlokdíszé és rajta felirat: szentség az Úrnak. Bármikor, amikor a főpap ott volt a szent sátorban és a templomban – szentség az Úrnak. Képviselte a népet is és az isteni jelenlét közelségében ezért lehetett, mert szentség az Úrnak. Az Úré, az Úrhoz tartozó, miközben éli az életét. Neve homlokukon lesz – ez mutatja azt, hogy ez a szolgálat itt újra istentiszteleti, az Úrhoz tartozó, neki végzett szolgálat.

A Jelenések könyve 3. részében említett kijelentés miatt is így mondható, hogy Isten megtartja az övéit minden nehézség közepette a földi életük során, hogy ott legyenek, amiről ír ez az írás. Az isteni védelem. Neve homlokukon – megtartotta őket a földi életükben, megtartotta a földi életük végén a meghaláskor – „légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját” – ott is egy kép. A harmadik részben pedig: aki győz – és elmondja, hogy mi mindent tesz. És felírom arra, az ő homlokára az én Istenem nevét – mondja az Úr – oszloppá teszem. Benne van a védelem, a megtartatás. Itt a „neve homlokukon lesz”, azt jelenti: azok vannak itt, akiket megtartott az Úr mindhalálig.

„Mert közülünk senki sem él önmagának és senki sem hal önmagának, mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Ezért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” – ez a földi élet drága hitvallása. Az örök üdvösség drága igazsága pedig: az Úréi vagyunk, a neve homlokukon. És a legnagyobb kincs pedig: és látják az ő orcáját.

ÉS LÁTJÁK AZ Ő ORCÁJÁT

Bátorítson bennünket ez az ige az Úr szeretetére, hűségére, kegyelmére. Legyen ez a reménység valóban, ha kell tisztulás, tisztulásra bátorítás és hálaadásra az élet istentiszteletére.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy Mózesnek is úgy mutattad meg a te dicsőségedet, isteni nagyságodat, fennségedet, hogy közben védted őt, hogy el ne pusztuljon a látványtól. És micsoda kiváltság, Urunk, hogy mi az Úr Jézusban láthatjuk, ki vagy te. Valóban azért vagyunk boldogok, mert nem látunk, és mégis a hit látásával. Köszönjük, Urunk, hogy hihetünk.

Köszönjük, Urunk, hogy nekünk nem csak itt a templomban, a gyülekezeti közösségben lehet neked szolgálni, hanem valóban a munkahelyen, a családban, bárhol, ahol vagyunk. Bocsásd meg, amikor ez csak elmélet volt. Tudod, Urunk, hogy nem akarunk ellened, nélküled tenni bármit is, hanem mindent veled és érted. Amiben szükséges, tisztíts meg bennünket is.

És segíts, Urunk, hogy ha reménytelennek érezzük az életünket, minden olyan kilátástalan vagy félünk a körülmények miatt, az emberek miatt, ez a reménység is, amiről az igében szóltál most nekünk, minket is erősítsen, bátorítson valóban.

Urunk, köszönjük, hogy csakugyan még a halál sem választhat el tőled. Kérünk téged arra, hogy erősítsd ezért a gyászoló testvéreinket, a súlyos, talán halálos beteg testvéreinket is abban, hogy rád nézzenek, és lássanak azzal a látással, ami most adatott nekünk.

Kérünk arra, Urunk, hogy akik ismernek bennünket mint gyülekezetet, láthassák rajtunk a te dicsőségedet.

Köszönjük, Urunk, hogy készülhetünk pünkösdi ünnepére. Hálát adunk ezért az üdvtörténeti eseményért, hogy eljött a Szentlélek, kitöltetett, és köszönjük, hogy hit által mi is a Szentlélek temploma lehetünk testünk és a közösségünk.

Kérünk arra, Urunk, pontosan emiatt is, azok, akik még elveszettek, nélküled élnek a családtagjaink közül, a munkatársak közül, kerüljenek hozzád közelebb, mert látják az életünket. Segíts így bizonyosságot tenni rólad.

És kérünk arra, hogy erősítsd azokat a testvéreinket, akiket az Iszlám Állam megkülönböztető más országokban, ahol üldözik a keresztyénséget, bántanak, bebörtönöznek vagy talán kivégezni készülnek.

Kérünk, hogy légy a misszióban lévő testvérinkkel, a pasaréti misszionáriusokkal is, a Greizer családdal, Csépe Andreával, és a többiekkel.

Urunk, hadd kérjük végül, hogy könyörülj meg rajtunk, mint magyar népen, Kárpátalján is a magyarokon, de a többi ottani népen is, ebben a földi életben annyi a háborúság, a baj, a szenvedés.

Mi azt kérjük, Urunk, hogy a mi népünknek is adj hozzád térést. Népünk vezetői számára is bárcsak lenne minél többüknek olyan lelki látása, amiről a te igében szóltál. Adj nekünk hívó vezetőket. De irányítsad őket, Urunk, hiszen te vagy mindennek Ura.

Most a csendben elmondott imádságunkat is Jézus érdeméért hallgasd meg, kérünk.

Ámen.